

VZKAZ V LÁHVI

Ústa se mi zvlíní do úsměvu. Sedám si do vysoké trávy, smíchané s mnoha druhy planě rostoucích květin. Je jich tu plno, ale mě nejvíc uchvacují kopretiny. Jejich bledé lístky vždy dokáží mou tvář rozsvítit úsměvem.

Natahuji ruku a jednu z nich trhám. Živě se mi vybavují vzpomínky na to, jak jsem si tu jako malá hrávala. Tehdy jsem dokázala uplést věneček z kopretin, ale teď bych si na to netroufla. Už je to několik let, co jsem je pletla, vlastně když jsem tu byla naposled.

Točím kopretinu mezi prsty a nepřítomně se dívám za horizont. Kdy že jsem tu byla naposledy? Ani si nepamatuji. Byla jsem v té době ještě malá holčička v šatečkách, snažící se chytit motýla, co jí sednul na ruku.

V té době bylo toto místo mým nejoblíbenějším. Představovala jsem si tu přesně to, co jsem sama chtěla. Jednou jsem tady byla princezna, podruhé obávaná pirátka, co pluje po všech mořích světa. Je jedno, kolik mi je let - kdybych mohla, nejradši bych si teď znovu hrála na princeznu a vrátila se tak v čase.

Mírně zatřesu hlavou a pousměji se. Nedělá mi problémy vzpomenout si na to, co všechno jsem tady zažila. A že toho nebylo málo! A pokud si vzpomínám, tak jsem i jako malá sbírala básničky. V té době jsem jim sice nerozuměla, ale fascinovalo mě, že se konce rýmovaly. Měla jsem jich pořádnou hromádku a někam jsem ji schovala, ale kam? A taky do čeho? Je dost nemožné, že by papír přes ty roky vydržel vcelku, když na něj přišlo a podobně, ale přesto můžu doufat, že jsem je tenkrát schovala správně.

Zvedám se ze země a oprašuji ze sebe hlínu a trávu, i když vím, že se za okamžik znovu posadím na zem - buď se svou sbírkou, nebo bez ní. Váhavým krokem, abych šlápla na co nejméně kopretin, co to jen jde, se přesouvám ke starému stromu, přes jehož větev je přehozená houpačka. Procházím kolem ní a usilovně se snažím vzpomenout si.

Natahuji před sebe ruku a konečky prstů se dotýkám popraskané kůry starého stromu. Někde sem jsem si to něco, v čem by se mohly nacházet mnou posbírané básničky, přece musela dát! Kdybych tak jenom věděla kam...

Po nějakém čase opravdu nacházím menší prohlubeň. Aniž bych se pozastavila nad tím, co v ní může být všechno za havěť, strkám do ní ruku a šmátrám po něčem. Pod prsty cítím něco, co by mohlo být sklo. Láhev? Opravdu jsem si skryla listy papíru s básněmi do láhve? Říká se, že vzkazy v láhvi vydrží i několik staletí, ale moc bych na to nespolehala.

Daří se mi vytáhnout láhev z prohlubně ve stromě nijak neporušenou. Díky Bohu. Dřív bych se možná namáhala s vytahováním korkové zátky, ale teď už mě to zase tolik nebolí. Prostě s tou láhví bouchnu o zem a pár listům papíru, jež jsou v něm, by se nemělo nic zlého stát... snad.

Listům se doopravdy nic nestalo. Lačně se pro ně natahuji a vyhýbám se přitom střepům, které by mě mohly pořezat. Papír je zažloutlý časem, ale jinak je vcelku v pořádku - písmena se dají přečíst a nic neplesniví. Vypadá to na pěkný slunečný den plný vzpomínek.

Letmo přelétávám očima po názvech jednotlivých básní a písní. Moc jich není, čekala jsem, že má sbírka čítala víc, než jen hloupý tucet listů. Zklamaně mlasknu, když tu můj pohled upoutá báseň, která nemá žádný nadpis. Navíc ani není napsaná mou dětskou ručkou, která přepisovala ostatní básně.

Vytáhnu onen list a ostatní bez zájmu odkládám stranou. Sedám si na houpačku, přehozenou přes silnou větev stromu. Jednou rukou svírám silné lano a ve druhé držím list s básní. Trochu se zavrtím, abych našla tu nejpohodlnější pozici a potom se pouštím do čtení:

*Utři si slzy, moje milá drahá
Nechci tě vidět tu řvát
Marná je veškerá tvá snaha
Udělám, co si budu sám přát*

*Chtěla jsi důstojně odejít?
Tohle přání ti, miláčku, nesplním
Být sebou, okamžitě přestanu klít
Nemůžeš počkat, až tohleto sním?*

Usmívám se. Zní to možná trochu mrazivě, ale takové věci mi nikdy příliš nevadily. A proč by měly? Tahle báseň - nebo píseň, nejsem si úplně jistá, co přesně to je - se mi svým podivným způsobem líbí. Její slova můžou znamenat všechno i nic. Klopím oči k papíru a pokračuji ve čtení:

*Co bys řekla na procházku po laně
Opravdu vysoko nad zemí?
A pod tebou nějaké malé saně
Nějací krásní hladoví mazlíčci mí?*

*Anebo bys radši se houpala
S krásným řetízkem na krčku?
Mohla bys mít ten, jaký by sis vybrala
Železo, lano... Kteroukoliv hračku*

*Dáváš snad přednost pomalé romanci
Té dávám přednost já, srdíčko
Ten druhý ti pak říká zajímavé věci
Když ne, musíš ho popohnat maličko*

*Máš to snad ráda nepříliš typické?
Mohl bych ti dát třeba korunu ze zlata
To zlato by přitom bylo řádně horké
Musí ti slušet, jinak volám kata*

*Slyšel jsem, že voda není tvůj přítel
Drahoušku, je to vážně tak?
Padala bys ke dnu, jak kamenů plný pytel
Nebo letěla vzhůru jako pták?*

Koutky úst, které jsem ze začátku měla zvednuté do úsměvu, mi začaly pomalu klesat a někdy u páté sloky už mi úsměv zmizel z tváře úplně. Jak se to sem mohlo dostat? Dost pochybuji o tom, že něco podobného jsem jako dítě s veselým úsměvem skryla do lahve s ostatními básněmi.

Začíná mi na pažích naskakovat husí kůže i přes to, že je docela horko. Nevěnuji tomu pozornost. Možná se té básně děším jen proto, že je má mysl ztýraná morbidními představami a teď si všechno vykládá po svém. Je to určitě jen nevinná dětská písnička.

*Mám v záloze další trik, podívej
Co bys řekla na léčbu bez přepisu?
Je mi jedno, že ti je teď hej
Nevíš, co se stane, až dojíš tiramisu*

*Anebo bys chtěla zažít středověk
Kde lidé umřeli na banální nemoc?
Nezapomeň, byl to dost tvrdý věk
Vládla tam věc, co nemáš - moc*

*Toť zatím vše, co mě právě napadá
Máš vlastní návrh? Dej ho sem
A nemysli si, že jsi na to moc mladá
Je to jen tvá iluze, čistě tvůj vjem*

Slyším kroky. Zvedám hlavu od toho čistého zla, co se na mě směje z papíru, i když ještě nemám přečtenou poslední sloku.

Přímo ke mně jde můj manžel. Usmívá se a v ruce drží kopretinu. Klidně bych mohla i říct, že je to můj novomanžel. Věnuji mu jeden ze svých úsměvů a vracím se k básni. Pochybuji, že mě teď něco ještě vyvede víc z míry. Už jsem rozhozená dost.

*Děsíš se mých návrhů?
Drahá, byl to jen hloupý sen.
Myslíš, že jsem jeden z vrahů?
I když... Sny se někdy uskuteční přes den...*

Zmýlila jsem se. Tohle je nejhorší. Kdo tohle jenom mohl napsat? Já to nebyla - to vím jistě. Stále nevěřicně zírám na papír. Není až tak zažloutlý, jako ty ostatní, ale to mi možná jen tak připadá. Jenom dělám z komára velblouda, to je všechno.
„Děje se něco?“

Zvednu oči. Stojí přímo nade mnou, zády ke slunci. Nikdy jsem si nevšimla, jak je bledý. I jeho rty jsou bledě růžové, bledé, tak bledé. Znáám ho dlouho, ale nikdy jsem si nic takového neuvědomila. Vypadá tak chladně. Dokonce i jeho úsměv je chladný.

Ten jeho chladný úsměv mě děsí. To přece není žádný úsměv, to je zlomyslný škleb! Ne! Nechala jsem se příliš vyvést z klidu tím, co jsem si právě přečetla. On je přece pořád stejný!

Ne, není, šeptá mi mé podvědomí. Je jiný... změnil se. Podívám se mu do očí a přesně tam tu změnu vidím. Má bledé, průzračně modré oči, oči jako kdyby byly z ledu. Jak je možné, že jsem si toho nikdy nevšimla?

Pokládá mi ruku na rameno. Projede mnou vlna chladu a nepatrně se otřesu. V jeho doteku není nic konejšivého. Z celé jeho postavy vyzařuje temná záře, která jen není vidět. Jak jsem jen mohla být tak naivní a neuvědomit si to?

Nikdy v životě jsem se k Bohu nemodlila, ale... *Bože, prosím, spas moji duši!*